

Суремлять сурми клич до бою,
Вітри разносять їхній дзвін.
Той поклик піснею палкою
Відлунює з усіх сторін.
Про славу-чудо грають сурми,
Про щастя рівне для всього
Народу... Звуть ламати тюрми,
Звуть... ох, багато до чого!..
Та дзвонять надаремно труби,
Народ обдурений притих.
Той спить, а той боїться згуби
Розпука й жаль скувала всіх.
Лиш кат радіє, він крадеться
Шакалом до невинних жертв, —
На трупах, наче вовк, сміється,
Здається, весь би світ пожер.
Дивиться страшно на ту силу,
Що гине в путах-ланцюгах.
Ах, краще вже лягти в могилу,
Ніж знати цього світу жах!
І ходиш, наче спопелілий,
І крикнути хотів би ти,
Та так, щоб світ здригнувся цілий:
Де правду, волю де знайти?!
А сурми грають клич до бою,
Вітри разносять їхній дзвін.
Той поклик піснею палкою
Відлунює з усіх сторін.

30 березня 1906 р.